

Dotze hores de fotografia

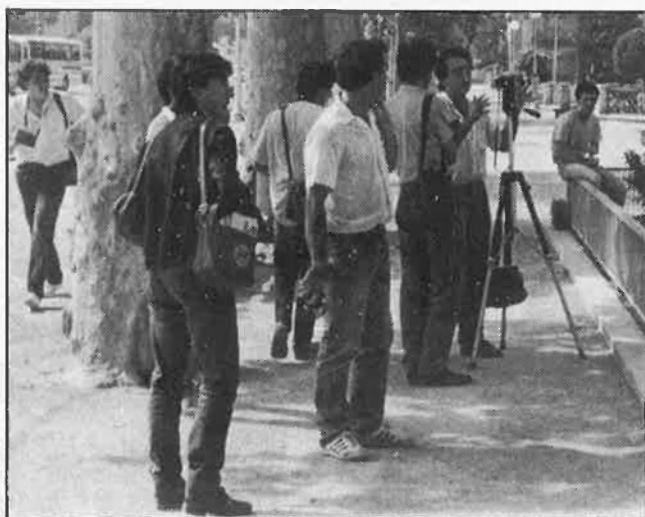
El passat dia 1 de juny se celebrà el primer marató fotogràfic a València. Sense pensar-s'ho gaire, aquest col·laborador d'EL TEMPS i fotògraf es va apuntar a aquella prova de resistència i imaginació.

L'organitzava la regidoria de Joventut de l'Ajuntament de la ciutat, i el nombre de participants era de 239. La prova consistia en quatre controls, a intervals de tres hores. En cada un s'indicava una zona on havien de realitzar-se sis fotografies: tres d'obligades i tres de lliures.

El primer lloc fou la zona del Mercat Central-Ciutat Vella, amb fotografies obligades de lloc de venda,

cabina de telèfon i una església. El segon, l'estació (amb l'estació, un embós i la venda ambulant com a motius). La tercera zona, Vivers-Albereda (amb la fira del llibre, un policia municipal i el monument al doctor Moliner). I l'últim, la zona del Port-Cabanyal-Malva-rosa.

Hi hagué problemes amb la cabina, l'embós de cotxes i les fotografies d'un policia municipal; n'hi havia dos en la fira del llibre, que foren perseguits pels objectius dels participants. Els rodets eren de blanc i negre, i els havia muntat en rotllos l'organització, que després els processarà, manualment, per evitar la uniformitat de

/ Josep Merita

l'automàtic. Per això, el termini de 30 dies per a la resolució del jurat, compost per Carlos Faurí, José V. Ferrer, Manuel Labranderó, Toni Paricio, Juan José Monzó, Victoria Garcia, José V. Monzó i Manuel Rodríguez.

S'instal·larà una exposició amb imatges seleccionades dels participants, co-

sa que descarregarà de competitivitat la convocatòria, que acabà amb els peus inflats de molts participants i amb els muscles dolorits d'arrossegar el material. Un marató, en fi, que, gràcies a la improvisació, no ultrapassà les possibilitats de l'organització. Cal esperar que continuarà l'any vinent.

La coherència

Diu que el Gaddafi, el Mohammed, ha ordenat la destrucció i la crema pública de tots els instruments de música «occidental» del seu afortunat país. Que d'ara endavant tocar el clarinet serà delictuós punible, i supose que molt més tocar el piano. I així, enduts pel zel sagrat, els joves guardians de l'Alcorà i de la senyera verda del profeta s'han llançat destrallant en mà contra tot violí, guitarra, contrabaix, bateria o saxofó, mandolina o violoncel que els ha caigut sota els ulls. Grans falles, amb entusiasme general, com sempre passa, han cremat a les places, amb fusta de contrabaixos, violes i fagots. I la simple possessió d'un d'aquests instruments del dimoni i dels seus agents imperialistes sembla que et

pot dur a la presó o a la vergonya pública.

¿Veieu? Encara queda gent al món que és conseqüent amb les pròpies idees. Com els *aiatollahs*, com els catòlics de vella escola, com aquells xicots xinesos de la Gran Involució Cultural de fa vint anys, com alguns dels nostres blavers i com el senyor Reagan. Vist així, ja que l'imperialisme és un mal, possiblement el mal absolut, també han de ser un mal els

El punt de Mira

seus productes culturals, musicals, vehicles i instruments. A la foguera, doncs, i ni se'n parle més: tots a tocar només la xeremia local i a llegir per tot llibre el *Llibre Verd*. Que per cert era l'únic llibre (en totes les variants de matis, això sí: verd pàl·lid, verd fosc, verd rural, verd infantil...) que vaig poder veure a l'estand de Líbia en la Fira de Frankfurt, ara fa dos anys. «Timeo hominem unius libri», ja ho digué el clàssic, i més si el llibre és seu.

¡Admirable Gaddafi! Jo entenc que, a alguns xicots de certa esquerra indígena, els caiga ben simpàtic, només perquè s'omple la boca bramant contra els americans. Que el Nostre Senyor ens tinga en la seua santa glòria, i ens lliure de les persones de tanta fe.

Joan F. Mira